

BESTSELLERAUTEUR VAN VALS ALARM
MARELLE BOERSMA

Het Moezel meisje

In de Moezel wordt
het levenloze lichaam
van een jonge vrouw
gevonden

een
VERTREK
thriller

DE CRIME COMPAGNIE

1

Emma 26 augustus

De huizen van Cochem liggen als een soepele ketting langs de Moezel gedrapeerd. Met haar ogen samengeknepen tegen de laagstaande zon neemt Emma de omgeving in zich op. Onder haar liggen de witgepleisterde huizen die zonder uitzondering een leigrijs dak dragen, de brede rivier die tussen de heuvels door slingert, en daaromheen de golvende wijngaarden die op alle steile hellingen liggen. Zelfs langs de parkeerplaats, waar ze op een hooggelegen uitzichtpunt even gestopt is om haar nieuwe omgeving in zich op te nemen, groeien de druivenstruiken waarvan ze de trossen bijna kan aanraken. Het dorpje Cochem ligt in al zijn glinsterende pracht onder haar met een strakblauwe lucht erboven en de beroemde Reichsburg op een heuvel, zodat die trots boven de statige gebouwen uitsteekt. Een sprookje dat ze zelf werkelijkheid laat worden. Ze is er. Bijna dan. Morgen heeft ze een afspraak die allesbepalend gaat worden of ze hier blijft.

Het kan gewoon niet misgaan, hij heeft haar niet voor niets zo snel teruggemailed. Hij wil graag afspreken! Binnen een dag had ze al antwoord. Heel even aarzelde ze, daarna opende ze de mail. Terwijl haar hart tekeering, las ze de tekst. En daarna nog eens, omdat ze bang was dat ze het verkeerd begrepen had.

Laten we elkaar aanstaande woensdag ontmoeten, dan kunnen we de afspraken ook schriftelijk vastleggen.

Ze glimlacht als ze terugdenkt aan hoe ze als een idioot opgesprongen was en in haar knusse woonkamer het swish swish-dansje in zo'n moordend tempo deed dat ze al gauw geen idee meer had of haar armen voor of achter waren.

Nächsten Mittwoch had hij geschreven. En morgen is het zover. Het triomfantelijke gevoel dat ze hem eindelijk weer onder ogen zal komen, ontbrandt in haar binnenste.

'Het gaat lukken,' fluistert ze alsof ze zichzelf ervan moet overtuigen. Ze is in de Moezelstreek, waarover ze al zo vaak gefantaseerd heeft. Er is namelijk niet alleen lef nodig om naar het buitenland te vertrekken, geld en contacten zijn minstens zo belangrijk. Lef heeft ze volop. Maar bij de rest kreeg ze het altijd benauwd. Natuurlijk heeft ze een kleine buffer kunnen opbouwen, maar die paar duizend euro gaan al op aan de inrichting en de aanschaf van materialen. Nooit heeft ze gedacht dat een nieuwe start voor haar zou zijn weggelegd, tot ze dit ludieke idee kreeg. Van je familie moet je het hebben, zegt iedereen altijd. En ook al wist ze dat de banden in haar familie anders waren, op dit moment komt er al enige beweging in.

Morgen ziet ze Nico weer. Best vreemd. Ze heeft al jaren geen contact meer met haar zes jaar oudere broer. Ze was dertien toen hun ouders gingen scheiden en hij met vader naar Duitsland vertrok. Haar moeder en zij bleven achter. Pas de laatste jaren dacht ze erover om hem op te zoeken, vooral omdat ze het wil hebben over alles wat er in het verleden gebeurd is.

En nu is ze in Cochem. Een toplocatie. Zal ook zij hier een nieuw leven kunnen opbouwen?

Het is prettig dat ze al een dag eerder is gegaan, zodat ze tijd heeft om rond te kijken. Het idee dat ze haar vader weer onder ogen moet komen, duwt ze voor het gemak even weg. Voorlopig is Nico de veiligste ingang. Haar broer gaat haar helpen, zijn mailtje is het bewijs. Ze heeft de meisjesnaam van hun moeder gebruikt, waardoor het voor hem misschien niet direct

duidelijk is dat zij achter de naam Emma Dekker zit.

‘Dat heb je slim aangepakt,’ complimenteert ze zichzelf. Het heeft misschien wat lang geduurd voor ze beseftte dat zwijgen soms beter is. Nu heeft ze in de gaten dat het zomaar kan werken. Dat dacht ze in ieder geval toen ze de mail schreef. Ze doet er niemand pijn mee. Nog niet, denkt ze er direct achteraan.

‘Tot snel, Nico.’

Ze draait haar lange blonde haren in een knot en loopt terug naar haar cabrio. Zoals altijd staan er wat mensen naast; zo’n oude BMW-sportwagen trekt altijd de aandacht. Het is een wonder dat haar vriendin Froukje deze auto voor zo’n zacht prijsje op de kop heeft kunnen tikken. Bij haar broer gaat ze er zeker indruk mee maken, dat geeft haar de kracht om te geloven dat hij haar als gelijke gaat beschouwen. Dat is weleens anders geweest.

Net voordat ze haar auto de weg op stuurt richting centrum, komt er een idee in haar op. Ze hebben pas voor morgenochtend afgesproken, maar omdat ze zo vroeg is, kan ze haar broer mooi vandaag al verrassen.

‘Ik ben onderweg,’ fluistert ze, waarna ze haar zonnebril opzet en gas geeft.

Bij het horen van het motorgebrul kijken mannen verlekkerd op en grijpen vrouwen hun man vast. Ze moesten eens weten dat ze als puber veel op straat leefde. Ze rijdt het liefst met open kap rond. Het is veel te warm om opgesloten te zitten. Bovendien waren die paar dagen in de cel genoeg voor de rest van haar leven.

2

Emma Avond 26 augustus

Thuis voor de spiegel wist ze precies wat ze moest zeggen, nu plakken haar lippen in een ongemakkelijke glimlach tegen elkaar. De schok om haar broer weer te zien is veel groter dan ze had gedacht.

‘Emma?’ Nico staart haar aan.

‘Dag Nico, je bent ouder geworden. Of moet ik zeggen volwassen?’

Nico’s jongensachtige uiterlijk heeft de zelfverzekerde trekken van haar vader gekregen. Vijftien jaar en drie maanden ouder dan toen.

Ze kan de dag dat hij samen met vader vertrok bijna per minuut uittekenen. Het zorgzame inpakken door moeder, de bravoure van Nico, de bevelen van vader en haar eigen stille gehoorzaamheid die doordrenkt was met hoop. Dat het zo lang zou duren voor ze een van die twee weer zou zien, had ze nooit kunnen bevroeden. Van dertien naar achtentwintig jaar is een wereld van verschil. Ze hoopt maar dat ze nu wél opgewassen is tegen haar broer. Om over haar vader nog maar niet te spreken.

Met zijn handen diep weggestoken in zijn spijkerbroek bekijkt hij haar; er hangt een glimlach om zijn lippen. ‘Jeetje, zusje, je bent... je bent groot geworden.’

‘Ik heb je gemaild. We hebben afgesproken om elkaar pas mor-

gen te ontmoeten, maar ik dacht...’ Haar zelfverzekerdheid zakt ineens weg.

‘Dus jij bent de Emma Dekker die contact met me heeft gezocht.’

Haar droge mond maakt het lastig om soepel te glimlachen. Dus knikt ze.

‘Maar waarom noem je jezelf dan Emma Dékker?’

‘Mama’s naam, weet je nog?’

‘*Ich glaube ich spinne.*’ Zijn grinnikende lachje is zo herkenbaar dat het bijna pijn doet.

Als hij aanstalten maakt om haar te omhelzen, draait ze zich van hem af. Om zich een houding te geven, loopt ze naar het zitje in de schaduw. ‘Kan ik gaan zitten?’

‘Doe alsof je thuis bent.’ Zijn stem heeft een andere klank gekregen.

Omdat ze niet wil dat hij haar emoties ziet, zet ze haar zonnebril op, ondanks de zakkende zon. ‘Heb je een glas water voor me?’

‘Water?’ Hij barst in lachen uit. ‘Kom op, Emma. Hier drink je geen water!’ Hij loopt met grote passen het huis binnen.

Langzaam ademt Emma uit. Het is lastiger dan ze had gedacht om hem weer onder ogen te komen. In haar hoofd had ze hun ontmoeting al diverse keren afgespeeld, maar nu ziet ze die niet mis te verstane neerbuigende blik, waardoor haar ruggengraat elke kracht verliest. Ze hoopt maar dat hij haar rustig de tijd geeft om de woorden te vinden om te vertellen waarom ze hier is. Maar goed, stap één is gezet, en tot nu toe gaat het goed. Ze heeft hem mooi verrast, nu komt het erop aan om door te pakken. Dat wil ze toch? Of is die vervelende jeuk achter in haar hoofd een aankondiging van een fikse portie ellende? Ze is de laatste jaren een ware meester in het aantrekken van sores.

Nico begint al te praten als hij met een fles en glazen de voordeur uit stapt. ‘Normaal heb ik een hulp die de bediening op zich

neemt. Maar...' Hij zwaait met zijn hand door de lucht, alsof die bediening in rook is opgegaan, en duwt de fles onder haar neus. 'Dit is een van onze soepele wijnen die ik je natuurlijk wil laten proeven.'

Ze heft haar hand op. 'Ik weet niet of...'

'Doe niet zo kinderachtig. Eén glaasje is geen probleem.'

Hij staat veel te dichtbij, waardoor ze zich moet bedwingen om niet onrustig over de stoel heen en weer te schuiven. Met handelingen die een jarenlange ervaring laten zien, ontkurkt hij de fles en schenkt met zijn duim tegen de onderkant twee glazen in.

'Proost zusje, op ons weerzien.'

Emma aarzelt, maar neemt dan toch een slok. De prikkelende sensatie van de witte wijn is nu al verslavend. 'Lekker,' zegt ze.

'Lekker?' Weer die rollende lach. 'Dat zeg je na een goede nachtrust, maar wijn vraagt om een elegantere benaming van smaak.' Hij buigt zich naar haar toe. 'En jij wilt wijn maken?'

Emma zet haar glas weg en schraapt haar keel. Ze zit er niet op te wachten om zich de les te laten lezen door haar broer. Tijd om het een en ander scherper neer te zetten. 'Wijn maken? Natuurlijk niet,' zegt ze. 'Jij bent de wijnmaker in de familie, en volgens mij doe je dat goed.'

'Goed? Dat zeg je na een...'

'Goede nachtrust?' onderbreekt Emma hem meteen. 'Volgens mij heb je hier een solide bedrijf neergezet, met uitstekende rieslingwijnen die zowel een delicate als opwindende zoetheid tonen om je gehemelte te strelen.' Ze grijnst.

Nico neemt een nieuwe slok, waarbij hij zijn lippen tuit en de wijn naar binnen zuigt. Dan laat hij zich onderuit in de kussens wegzakken. 'Dat klinkt beter,' zegt hij waardierend.

'Hoe gaat het met je? Hoe is het je allemaal vergaan sinds je bent weggegaan?' Ook zij leunt achterover.

'Ik heb het goed.' Hij vertelt met een trotse glimlach over de wijn die hij produceert en dat hij diverse prijzen heeft gewonnen.

‘Je kunt met recht zeggen dat ik naam gemaakt heb.’

Emma wil vragen of hij dat in zijn eentje allemaal voor elkaar heeft gekregen, maar besluit dan dat ze die vraag beter tot later kan bewaren. Ze vermoedt dat hun vader hier een dikke vinger in het bedrijf heeft, maar dat komt later. ‘Mama vertelde inderdaad over de prijswinnende wijnen. Dat is niet niks, broer.’

‘Een deel is mazzel, hoor.’

‘Iedereen heeft een beetje geluk nodig in zijn leven.’

‘Ben je hier alleen?’

‘Yep. Alleen en single, maar niet zielig,’ dreunt ze het antwoord op dat ze altijd paraat heeft als mensen naar haar relatie vragen. ‘En jij?’

‘Zelfde. Vrouwen geven altijd gezeik.’ Hij werpt een steelse blik op haar.

‘Mannen ook,’ antwoordt ze.

Hij grinnikt en neemt een nieuwe slok.

De stilte vult de ruimte tussen hen. Emma zoekt naar woorden, naar iets wat ze hem kan vragen, maar ze merkt dat het lastiger is dan ze had verwacht. Die vijftien jaar hebben een gat geslagen. ‘Ik heb... Welke herinneringen heb jij aan onze jeugd?’

Heel kort flonkert er iets in zijn ogen, daarna trekt er een glimlach over zijn gezicht. ‘Kom je helemaal hierheen om het daarover te hebben? In je mail had je het over vooruitstrevende plannen. Kom op, Emma. Wat kom je hier eigenlijk doen?’

Ze ademt langzaam uit. ‘Ik wil mijn eigen wijn maken, door...’

‘Dus toch.’

‘Nee, niet zoals jij. Ik wil alcoholvrije wijn maken.’

‘Dus je wilt een essentieel onderdeel uit ons smaakvolle product halen?’

Dit is precies wat hij vroeger ook altijd deed, waardoor ze vaak ruzie kregen. Hij stuurde het gesprek altijd zijn kant op, en daarna vormde hij een negatief oordeel zonder eerst de details te kennen. Ze houdt een zucht tegen en zoekt naar de juiste woorden

om aan te geven hoe ze hun samenwerking ziet. Eerst daar een gat slaan – daarna pas de diepte in – lijkt een betere aanpak.

‘De trends veranderen en steeds meer mensen denken aan hun gezondheid. Wijn is een natuurproduct. In wijn zitten ongelooflijk veel goede stoffen, alleen worden die tenietgedaan door de schadelijke werking van de alcohol. Ik wil heel graag een extra product aan het assortiment toevoegen.’

‘Het assortiment?’

Waarom maakt hij het haar zo moeilijk? ‘Jóúw assortiment. Jouw wijn. Het lijkt me mooi om samen te werken, zodat we onze krachten kunnen bundelen.’

‘Je hebt me dus nodig,’ concludeert hij.

Ze kan niet anders dan dit bevestigen, maar in plaats daarvan zwijgt ze. Natuurlijk gaat ze hem niet aan zijn neus hangen dat ze met een andere reden hierheen is gekomen. Nadat ze in de cel de tijd had gekregen om na te denken, had ze bedacht dat er maar één manier was om alle ballast en oud zeer de nek om te draaien: met haar broer en vader praten over het verleden. Ze wilde het nu voor eens en altijd afsluiten, waarna ze eindelijk opnieuw kon beginnen. Pas na uren piekeren beseft ze dat die twee haar nooit met open armen zouden ontvangen en dat een samenwerking de beste smoes was om binnen te komen.

‘Ik heb je wijn nodig, zodat ik een flitsende start kan maken,’ zegt ze, en ze beseft dat het niet eens écht gelogen is.

Nico laat de wijn in zijn glas ronddraaien, wat een prachtig gezicht is in de ondergaande zon die langzaam rood kleurt. Ze schrikt dan ook als hij zijn glas met een klap op tafel zet.

‘Loop eens mee.’ Hij wacht niet eens op haar reactie en is al bijna bij de weg voordat ze haar spullen bij elkaar heeft gepakt en hem volgt. Het geeft nog steeds een vreemde tinteling in haar maag dat ze hier nu echt loopt. De afgelopen jaren zocht ze regelmatig op Google Maps om te zien of er al Street View beschikbaar was, zodat ze kon bekijken waar hij woonde. Nu pas ervaart ze

de omgeving waar hij zich heeft gesetteld en ze merkt dat de weg nog rustiger is dan ze had verwacht. Misschien ligt het aan de tijd van de dag en zitten alle bewoners van Cochem aan hun warme prak, maar in de tijd dat ze hier is, heeft ze maar een paar auto's zien langskomen. De meeste huizen liggen ver van elkaar, alleen dat van Nico ligt dichterbij die van zijn twee burens.

Midden op de weg blijft Nico staan. Voor hem strekken de wijngaarden zich uit met op regelmatige afstand een pad dat tussen de struiken verdwijnt. Hij wacht tot ze naast hem staat, kijkt dan pas om, en vraagt: 'Is dat jouw auto?'

'Yep.' Een glimlach groeit.

'Mooie bak.' Met een ruk draait hij zich van haar af en loopt verder. Verbijsterd kijkt ze hem na als hij de weg oversteekt. Ze wil hem naroeven dat 'mooi' een understatement is, tot ze beseft dat hij deze reactie bewust uitlokt. 'Dat gun ik je niet,' mompelt ze.

Nico loopt met grote passen langs de weg en blijft staan op een punt dat net iets hoger ligt, waarna de weg met een scherpe bocht richting centrum gaat. Traag volgt ze hem. Voor haar golven wijngaarden over het dal, dat uiteindelijk naar de rivier loopt. Erboven een adembenemend mooi schouwspel van kleine wolkenbanden die boven de velden hangen en langzaam roze kleuren.

'Hier hangen de vele trossen die straks omgezet worden in pure wijn,' wijst hij.

'Zijn al deze wijngaarden van jou?' Hoe tof is dat? Al krijgt ze slechts een fractie van deze wijn om mee te beginnen, dan kan ze hem misschien wel laten zien dat het een gouden greep is om o.o-wijn te maken.

'De laatste tien jaar heb ik hier een naam opgebouwd, ik heb prijswinnende *Selection*-wijnen geproduceerd.' Dan draait hij zich met een ruk naar haar toe. 'En nu kom jij praten over de schadelijke werking? Denk je nou echt dat de Duitse wijnindustrie op jou zit te wachten?' De blik in zijn ogen kleineert haar tot op het bot.

‘Wel op mijn kennis van chemie. Ik heb jarenlang bij een lab gewerkt waar ik als analiste onderzoek deed naar...’

Nico gooit zijn hoofd in de nek en begint te lachen. Het klinkt nu anders. Gemener. ‘Lieve meid, je spreekt jezelf tegen. Eerst heb je het over een natuurproduct en nu over chemie. Je moet wel enorm dom zijn om die twee te koppelen.’

Zijn woorden zetten alles in beweging dat ze stil had willen houden. Ze dacht dat de woede in haar binnenste na die vijftien jaar redelijk onder controle was, maar haar broer slaagt erin om een ultraklein gloeiend kooltje aan te blazen.

‘Het enige wat ik wil is een kans. Het zou toch prachtig zijn als we samen...’

‘Kijk om je heen! Hier groeit mijn rijkdom, en jij denkt dat je zomaar kunt instappen?’

De lucht om haar heen verkleurt. De zon schijnt in haar ogen en brandt een gat in haar zo zorgvuldig opgebouwde kalmte. Het is weer net als vroeger. Ze telde niet mee. *Jij denkt dat...* Precies die woorden. Ja, zij dacht ook! En zij wist ook dingen, haar opvattingen waren niet vreemd.

‘Ik denk dat we samen meer kunnen bereiken,’ zegt ze zacht. Dan schraapt ze haar keel en herhaalt de woorden nog wat harder. ‘Geef me één goede reden waarom ik dat zou doen?’

Het is te vroeg om met de echte reden op de proppen te komen. Eerst moet ze binnenkomen, daarna kan ze verhaal halen over vroeger. Anders is ze al weggestuurd voordat ze de moed heeft om haar vader onder ogen te komen.

‘Alcoholvrije wijn is in opkomst. Er zijn steeds meer mensen die een maand geen alcohol drinken, omdat ze gezonder willen leven. En ik kan je helpen om op deze trend mee te liften.’

‘Jij mij helpen? Volgens mij is het andersom. Weet je wat ik denk?’ Zijn gezicht hangt nu dicht voor het hare. ‘Ik denk dat je alleen maar een graantje wilt meepikken. Je hebt gehoord dat ik hier prijzen win, en dan neem je ineens contact op en...’

‘We zijn familie.’

‘En denkt dat ik je onder mijn vleugels zal nemen. Je zit financieel waarschijnlijk aan de grond, voert geen flikker uit en wilt nu aansluiten bij mijn succes.’

‘Nee, zo is het niet!’

‘Ga toch weg! Ik heb jou niet nodig. Hoe oud ben je helemaal, achtentwintig? Je bent nog net zo’n...’ De minachting druipt van zijn woorden. ‘Nog net zo’n leeghoofd als vroeger.’

Weg! Ze moet nu weggaan, anders gaat ze verkeerde dingen zeggen. Met een ruk draait ze zich om.

‘Mijn kleine zusje wil meespelen,’ jent hij.

‘Fuck. Fuck!’ scheldt ze voor zich uit terwijl ze zich naar haar auto haast. Daar gooit ze haar tas op de rijdersstoel en start de motor. Ze geeft zo’n dot gas dat het grind wegschiet.

In het licht van de ondergaande zon staat Nico op de weg, zijn handen in de zij. Ze hoort hem schreeuwen. ‘Je bent een goldigger!’

Houd je controle. Ga weg. Laat je niet gek maken. Ze probeert zichzelf rustig te krijgen.

‘Ik heb jou niet nodig. Je bent niets waard.’ Nico roept van alles. De wind draagt het treitertoontje door het open dak naar haar toe. Zijn silhouet danst voor haar auto. Ze geeft gas. Leunt over haar stuur. De woede is weer ontbrand. Hij is die pijn waaraan ze al die jaren heeft gewerkt. Haar grote broer die daar met zijn armen wijd voor haar staat te dansen alsof ze gek is. De brandende zon schijnt om hem heen en flitst in haar ogen. De hitte gloeit overal in haar lijf. Emma rijdt recht op hem af. Hij wil haar vast bang maken en zal pas op het laatste moment opzijspringen. Zo is hij, maar ze is niet bang voor hem. Niet meer. Ze schakelt door in zijn drie. Fel licht schijnt recht in haar ogen. De zon neemt alles over, met een gitzwarte gestalte voor haar op de weg die ineens totaal lijkt te verstijven. Ze geeft extra gas. Nadert hem snel.

In een reflex gooit ze haar stuur om, om hem te ontwijken.